

MATINALS SEAS 2009-2010

Excursió dia 21 de febrer de 2010

CARENA DELS EMPRIUS I PANTANS DE C.RAFARDES I C.SOLANES (Sant Llorenç del Munt)

Font de la Guineu

Pica natural d'aigua cristal·lina i fresca al bell mig del torrent del mateix nom que davalla dels contraforts del Montcau i les Roques de la Coca i al peu mateix del camí que, des de la carretera de Terrassa a Talamanca, puja al coll de Llor.

Font de la Guineu. Foto de Josep Maria Rius.

Carena dels Emprius

Una plataforma, ran de cinglera, és la cota màxima dels Emprius (876 m) i esplèndid panorama a vista d'ocell. La peculiar vall d'Horta és petita, però el panorama que presenta des d'aquí és grandios; els volums dels conreus, les torrenteres que drenen, la boscúria que l'envolta, els serrats de Roca Sereny i Castelldepera..., tot plegat té una noblesa impressionant. Sant Llorenç Savall tanca el paisatge més proper.

Continuant pel fil de la carena, fruïm de l'estampa dels estimbals, els contraforts, les canaletes del costat llevantí del Montcau, l'aplanat monòlit de les roques de la Coca... Si el dia és nítid, podem gaudir d'una bona visió panoràmica vers el Pirineu oriental i les muntanyes berguedanes, darrera les quals s'entreveuen els cims andorrans i els dos Pallars.

A un centenar de metres, a la sortida del bosc, hi ha un senderó a la dreta que baixa al Cau dels Emboscats. Uns trenta metres més endavant, i també a la dreta, un altre senderó ens durà al peu del curiós monòlit anomenat Queixal Corcat.

El Cau dels Emboscats

Ara caldrà encara estar més atent a un nou caminet a mà dreta que baixarà de sobte com si volgués baixar la cinglera per dins del bosc. Seguim-lo i estem atents perquè aquest ens durà a l'entrada del Cau dels Emboscats, un lloc molt especial i amb una història curiosa.

El lloc és com una cova-avenc que s'endinsa cap avall, però que de seguida et porta a una zona on es troba una escala de fusta que segueix baixant i que et porta a una magnífica balma amb unes vistes de la vall de Sant Llorenç Savall que us recomano. La primera baixada és una mica forta i perillosa i per això caldrà anar en compte, després la baixada per l'escala ja és senzilla. El lloc va ser utilitzat durant els anys posteriors a la guerra civil perquè s'hi poguessin amagar alguns veïns que eren perseguits per motius polítics.

Carena dels Emprius i roques de Finestrelles. Foto de Josep Maria Rius.

Pantà de Can Rafardes. Fotografia de Josep Maria Rius.

El Queixal corcat

Curiosa agulla, uns metres per sota de la carena dels Emprius. El nom li ve donat pel seu aspecte de queixal corcat, ja que el seu interior és buit, fet pel qual es pot accedir al cim (865 metres) a través d'una estreta xemeneia.

Pujar a dalt del Queixal Corcat no és massa complicat, tot i que els molt cepats poden tenir problemes per la seva estretor; s'ha de pujar per una xemeneia i s'ha de començar fent un pas tècnic, no de força. En els llocs amb més dificultat fins i tot hi ha algun agafador que ens servirà d'ajuda. Recomano deixar la motxilla a baix de la xemeneia i agafar el mínim necessari per pujar a dalt o aneu-vos passant una bossa més petita.

Abans d'arribar a l'entrada del Queixal Corcat hi ha un pas una mica delicat si està mullat. En aquest cas recomano dur una corda d'uns 10 metres per fer un passamà des de la base gruixuda dels matolls per seguretat, o no passar.

Les aus de les cingleres de Sant Llorenç

L'orografia llorençana, plena de cingles conglomerats, ofereix nombroses balms, esclertes i forats en àrees encara feréstegues, els quals permeten la nidificació o el repòs de moltes espècies d'aus.

Entre els ocells petits cal remarcar el *roquerol*, que basteix nius de fang normalment en sostres de roca, i la *cotxa fumada*, que ho fa en petites

esclertes de balms. La *xixella*, si bé és relativament freqüent a les àrees més seques de la serra de l'Obac, és molt escassa al vessant de Sant Llorenç, on fa anys criava als tallats i a les masies enrunades.

Quant als rapinyaires, cal remarcar l'*àliga perdiguera*, l'ocell de més envergadura de Sant Llorenç, el qual ha esdevingut molt rar arran de la disminució de les seves preses i la mort dels adults en topar amb línies elèctriques. El *xoriguer*, que abans nidificava habitualment a la serra de l'Obac i a les darreres àrees conreades de Sant Llorenç, es va extingir del massís durant els anys vuitanta a causa de l'emboscament de l'hàbitat i de la cacera il·legal de què és objecte a la plana vallesana. Darrerament però, s'han instal·lat algunes parelles a la rodalia. En canvi, el *falcó pelegrí*, rapinyaire especialitzat en la captura d'ocells, té una població en clara puixança.

També si acullen rapinyaires nocturns com el *duc* que, davant la manca de conills, s'alimenta cada vegada més de rates i ocells i sobreviu prop de les àrees més obertes. En canvi la *cabrota* manté densitats molt elevades als cingles llorençans, ja que captura als abundants ratolins que hi ha als alzinars. Hi ha parelles de cabrotes que també crien en cases de pagès.

Pantà de les Solanes

Passat el coll de la Creu Gener (617 m), arribem al pantà on ens podem recrear amb la seva força majestuosa, cal reconèixer que és sensacional. Recull les aigües del torrent del Soler i del torrent de la font d'Apolònia.

Pantà de les Rafardes

Aquest pantà (533 m), és alimentat pel torrent de les Rafardes i és únicament una resclosa que permetia emmagatzemar aigua probablement per a usos agrícoles en períodes de sequera. La masia de Les Rafardes-Gaiadea és molt més que una finca de Mura, a part d'una masia, és també un col·lectiu que treballa en favor de l'agroecologia, el foment de les energies renovables i l'impuls de la producció i el consum de varietats locals.